

C/2024/931

29.1.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 maja 2023 r. w sprawie T-451/20, Meta Platforms Ireland/Komisja, wniesione w dniu 3 sierpnia 2023 r. przez Meta Platforms Ireland Ltd, dawniej Facebook Ireland Ltd

(Sprawa C-497/23 P)

(C/2024/931)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Meta Platforms Ireland Ltd, dawniej Facebook Ireland Ltd (przedstawiciele: D. Jowell KC, D. Bailey, Barrister-at-Law, J. Aitken, D. Das, S. Malhi i R. Haria, Solicitors, T. Oeyen, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 3011 final z dnia 4 maja 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 [sprawa AT.40628 – Praktyki Facebooka dotyczące danych], zmienionej decyzją Komisji C(2020) 9231 final z dnia 11 grudnia 2020 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”),

lub, tytułem żądania ewentualnego:

- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w odniesieniu do drugiego i trzeciego zarzutu skargi o stwierdzenie nieważności, i
- obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania i dostosowanie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów zawartego w zaskarżonym wyroku w celu odzwierciedlenia wyniku odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi następujące zarzuty.

W zarzucie pierwszym twierdzi ona, że Sąd błędnie oddalił zarzut drugi i naruszył prawo, gdy w pkt 132–155 stwierdził, że hasła wyszukiwania wymienione w pkt 132 i 149 zaskarżonego wyroku były zgodne z zasadą koniecznością wyrażoną w art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾. W szczególności:

- Sąd naruszył prawo w pkt 134, 138, 140, 143 i 146 zaskarżonego wyroku, uznając zasadniczo, że zasada konieczności została dochowana wyłącznie z tego względu, że Komisja – całkowicie abstrakcyjnie – mogła racjonalnie zakładać, że hasła wyszukiwania mogły jej pomóc ustalić, czy zachowanie, o którym mowa w motywie 4 spornej decyzji, miało miejsce. Sąd nie przypisał żadnego (bądź ewentualnie wystarczającego) znaczenia okoliczności, że nieodpowiednio ogólne hasła wyszukiwania wybrane przez Komisję w przypadku ich zastosowania do wszystkich dokumentów przechowawców (custodians) w całym okresie doprowadzą nieuchronnie do ustalenia znacznej liczby dokumentów pozbawionych jakiegokolwiek znaczenia dla dochodzenia Komisji (z których wiele będzie zawierać wrażliwe informacje osobowe lub poufne informacje handlowe), i to w okolicznościach, w których Komisja z góry wiedziała, że taka sytuacja będzie miała miejsce.
- Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do alternatywnych bardziej proporcjonalnych wyszukiwań w pkt 136 zaskarżonego wyroku oraz w pkt 140, 143 i 146, które jedynie odsyłają do pkt 136.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

- Sąd naruszył prawo w pkt 150 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że dokumenty można uznać za nieistotne dla dochodzenia „*dopiero po zastosowaniu haseł wyszukiwania w bazach danych skarżącej*”. W praktyce takie podejście wiąże się z rzeczywistym ryzykiem wyłączenia zasady konieczności spod wszelkiej kontroli sądowej. Przyznaje ono bowiem Komisji nieograniczone uznanie i czyni zasadę konieczności zbędną. Prawny wymóg konieczności (i proporcjonalności) nie byłby prawidłowo interpretowany, gdyby zezwolić organowi na zastosowanie ewidentnie zbyt szeroko ujętych haseł wyszukiwania do dużej liczby dokumentów, co wygenerowałoby w odpowiedzi ogromną ilość nieistotnych i poufnych dokumentów. W pkt 150 zaskarżonego wyroku Sąd także zignorował i przeinaczył prawdziwe znaczenie dowodów wnoszącej odwołanie, z których wynikało, że Komisja z góry wiedziała, iż przy użyciu danych haseł wyszukiwania zostanie zidentyfikowana miażdżąca ilość nieistotnych dokumentów (jak faktycznie miało to miejsce).
- Sąd naruszył również prawo w pkt 152 i 153 zaskarżonego wyroku, odmawiając uznania, że ramy prawne mające zastosowanie do decyzji w sprawie kontroli znajdują zastosowanie do żądań informacji, oraz pozwalając Komisji na żądanie dokumentów bez gwarancji lub filtrów równoważnych z tymi, które są zapewniane podczas kontroli przeprowadzanych na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1/2003.

W drugim zarzucie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo i nie uzasadnił wystarczająco w pkt 120 zaskarżonego wyroku swojego wniosku, zgodnie z którym „*całościowa ocena poszanowania zasady konieczności przez Komisję nie jest odpowiednia*”.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd błędnie oddalił zarzut trzeci i naruszył prawo w pkt 226–239 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że Komisja mogła zażądać przedstawienia dokumentów, które zawierały osobiste informacje i były również powiązane z działalnością handlową wnoszącej odwołanie, nie przewidując przy tym żadnych gwarancji lub filtrów w odniesieniu do osobistych informacji.